

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 719²	Κυριακὴ ΣΤ' Ματθαίου (Ματθ. 9,1-8) 20 Ἰουλίου 2014 (2000)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Τὸ φοβερώτερο βάρος

«Εἶπε τῷ παραλυτικῷ· Θάρσει, τέκνον· ἀφένταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου» (Ματθ. 9,2)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο. Ἦθελα, ἂν μπορούσα, τὸ δίδαγμα του νὰ τὸ φυτέψω μέσα σας ὅπως ὁ γεωργὸς φυτεύει τὸ σπόρο στὴ γῆ. Καὶ ἂν αὐτὸ τὸ ἐνιωθε ὁ κόσμος ὅλος, θὰ ἄλλαζε ἢ ὄψι τῆς γῆς. Μὰ ποιο εἶνε αὐτὸ τὸ **δίδαγμα**;

Πρὶν φθάσουμε σ' αὐτό, θὰ σᾶς κάνω ἓνα ἐρώτημα.

Ἄπ' ὅλα τὰ δυστυχήματα ποιο θεωρεῖτε πιὸ μεγάλο; Ἄπ' τὴν ἀπάντησι, ποὺ θὰ δώσετε, θὰ σᾶς ζυγίσω καὶ θὰ καταλάβω ἂν εἴστε Χριστιανοί. Σύμφωνα μὲ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀγία Γραφή, τὸ φοβερώτερο δυστύχημα **εἶνε ἡ ἁμαρτία**.

Ἦταν κάποτε ἐποχὴ, ποὺ οἱ ἄνθρωποι φοβοῦνταν καὶ τὴν πιὸ μικρὴ ἁμαρτία. Οἱ μάνες ἔλεγαν στὰ παιδιά· Μὴν τὸ κάνεις αὐτό, εἶνε ἁμαρτία! Κ' ἐκεῖνα ἔτρεμαν. Τότε ἡ γῆ ἦταν γεμάτη ἀγγέλους. **Τώρα κανένας φόβος γιὰ τὴν ἁμαρτία**. Ὑποτιμοῦν τὸν κίνδυνο ἀπὸ αὐτήν.

Εἴμαστε στὰ χρόνια ποὺ λέει τὸ βιβλίο τοῦ Ἰώβ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος θὰ βρῖσκεται σὲ **ἀναισθησία**. Ὅπως πίνει κανεὶς ἓνα ποτήρι κρύο νερὸ τώρα τὸ καλοκαίρι, ἔτσι σήμερα κάνει τὴν πιὸ φοβερὴ ἁμαρτία. Ἡ ἀδικία, τὰ διαζύγια, οἱ ἐκτρώσεις, ἡ ἀσέβεια, ἡ βλασφημία εἶνε σὰν τὸ κρύο νερὸ τοῦ διαβόλου (βλ. Ἰώβ 15,16). Δὲν εἶνε τίποτε, λένε, ἡ ἁμαρτία... Σὲ τέτοια ἐποχὴ ζοῦμε.

Καὶ ὅμως ἡ ἁμαρτία εἶνε τὸ φοβερώτερο κακὸ ἀπ' ὅλα· κι ἀπ' τὸν καρκίνο, κι ἀπ' τὴν πυρκαγιά, κι ἀπ' τὸ σεισμό, κι ἀπ' τὸ φαρμάκι τῆς κόμπρας... Ὡ καὶ νὰ ἀνοιγαν τὰ μάτια μας καὶ νὰ βλέπαμε!

Θὰ ποῦν μερικοί, ὅτι τὰ λέω ὑπερβολικά. Ὅχι. Δὲν σᾶς εἶπα οὔτε τὸ ἓνα χιλιοστὸ τῆς

πραγματικότητος. Νὰ ἔχα καιρό, θὰ σᾶς ἀνέλυα **πόσα καὶ ποιά κακὰ φέρνει ἡ ἁμαρτία**.

Πρῶτα - πρῶτα χτυπάει τὸ **κορμί** τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ γιατροὶ τώρα ἄρχισαν νὰ τὸ καταλαβαίνουν καὶ νὰ τὸ παραδέχωνται αὐτό. Κάτι, ποὺ ἀπὸ πολὺ παλιὰ τὸ λέει ὁ Παρακλητικὸς κανόνας· «Ἀπὸ τῶν πολλῶν μου ἁμαρτιῶν ἀσθενεῖ τὸ σῶμα, ἀσθενεῖ μου καὶ ἡ ψυχὴ...».

Ὡ ἡ ἁμαρτία! Εἶνε δύναμι καταστροφῆς, διαφθορᾶς καὶ ἀποσυνθέσεως. Ἀποσυνθέτει ὄχι μόνο καὶ τὸν πιὸ γερὸ ἀνθρώπινο ὄργανισμό, ποὺ μιὰ μέρα θὰ πάη κι αὐτὸς στὸν τάφο, ἀλλὰ καταστρέφει κάτι μεγαλύτερο καὶ πολὺ πιὸ πολύτιμο· καταστρέφει **τὴν ψυχὴ**.

Ἡ ἁμαρτία θολώνει τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου, χτυπάει τὸ συναίσθημα, μολύνει τὴν καρδιά, παίρνει ψαλίδι καὶ κόβει τὰ νεῦρα τῆς ψυχῆς· τὸ δὲ νεῦρο τῆς ψυχῆς εἶνε **ἡ θέλησις**.

Μὲ ἄρρωστη τὴ θέλησι, ὁ ἄνθρωπος μοιάζει σὰν τὸν παραλυτικὸ, ποὺ μένει ἀκίνητος. Βλέπει τὸ καλὸ μπροστά του, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κάνη. Χτυπᾷ ἢ καμπάνα, κι αὐτὸς **δὲν ἔρχεται στὴν ἐκκλησία**. Ἄλλος πάλι, ἐνῶ χτυπᾷ ἢ πρώτη καμπάνα, χτυπᾷ ἢ δευτέρη καὶ ἢ τρίτη καμπάνα, ἔρχεται ἐκεῖ κατὰ τὸ τέλος τῆς θείας λειτουργίας.

Ὅσοι ἀπὸ σᾶς ἔχετε τὴν καλὴ συνήθεια νὰ ἔρχεστε νωρὶς στὴν ἐκκλησία, νὰ εἴστε εὐλογημένοι. Ὅταν ἔρχεστε νωρὶς, ἀκοῦτε καὶ τὸν **Ἐξάψαλμο**, τὰ ἕξι λουλούδια τοῦ οὐρανοῦ, ποὺ εἶνε ἓνα μεγαλεῖο.

Πολλὰ βιβλία διάβασα, ἀλλὰ σὰν τὸν Ἐξάψαλμο δὲν εἶδα. Μακάρι νὰ εἶχα χρόνο νὰ τὸν ἐρμηνεύσω. **Ξέρετε τί νοήματα κρύβει;** Μὴ μοῦ μιλάτε γιὰ ἄλλους ποιητὰς, γιὰ Πίνδαρο, Εὐριπίδη καὶ τοὺς ἄλλους. Πέστε μου γιὰ τὸ

Δαυίδ· γι' αὐτὴ τὴν οὐράνια κιθάρα, γι' αὐτὸ τὸ βιολί, γι' αὐτὸ τὸ ἀηδόνι τῆς Ἐκκλησίας.

Λέει κάπου λοιπὸν στὸν Ἐξάψαλμο· «*Οὐκ ἔστιν εἰρήνη ἐν τοῖς ὀστέοις μου ἀπὸ προσώπου τῶν ἁμαρτιῶν μου. ... ὡσεὶ φορτίον βαρὺ ἐβαρύνθησαν ἐπ' ἐμέ*» (Ψαλμ. 37,4-5). Τί θὰ πῆ αὐτό; «Ὅτι οἱ ἁμαρτίες εἶνε βουνό, φορτίο βαρὺ, πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου, καὶ ὑποφέρω ἀπὸ τὸ βάρος τους. Καὶ τὸ λέει αὐτὸ ὄχι ἕνας ἄσχημος, ἀλλὰ ἕνας ἔνδοξος καὶ πλούσιος βασιλιάς, στὸν κολοφῶνα τοῦ μεγαλείου. Ἀναστενάζει ὁ Δαυίδ καὶ φωνάζει· Θεέ μου, ἐλευθέρωσέ με ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἁμαρτίας ποὺ ψυχολογικῶς τὴν καρδιά μου.

Φορτίο βαρὺ ἢ ἁμαρτία. Μολύβι, ποὺ ἂν τὸ ρίξεις στὴ θάλασσα πάει μὲ ὀρμὴ στὸν πάτο.

Ἕνας μεγάλος ζωγράφος ζωγράφισε τὸν ἁμαρτωλὸ σὰν ἀχθοφόρο, σὰν χαμάλη, ποὺ ὁ διάβολος τὸν φόρτωσε φορτίο βαρὺ, καὶ τὸ ἔδεσε πάνω του καλὰ μ' ἕνα συρματοσχίνο. Μετὰ τὸν ἄφησε. Προχώρα, τοῦ λέει, μὲ τὸ φορτίο· καὶ νὰ δοῦμε ποιὸς θὰ σὲ λύσει.

Προσπαθοῦσε ὁ ταλαίπωρος νὰ λυθῆ. Κουράστηκε. Ποτάμι ἔτρεχε ὁ ἰδρώτας του. Ἔπεσε κάτω, ἀλλὰ **δὲν κατάφερε τίποτε.**

Κάποια στιγμή εἶδε νὰ περνοῦν ἀπὸ μπροστά του οἱ μεγάλοι **φιλόσοφοι**, ὁ Σωκράτης, ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Πλάτων, ἄλλα μεγάλα πνεύματα. Σὰς παρακαλῶ πολὺ, τοὺς εἶπε, λύστε με ἀπὸ τὸ φορτίο! Αὐτοὶ ὅμως κάθονταν καὶ φιλοσοφοῦσαν γιὰ τὸ φορτίο. Τὸ ἐξέταζαν, τὸ ἐρευνοῦσαν, τὸ ζύγιζαν, μὰ κανεὶς τους δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ ἀφαιρέσει οὔτε κάτι ἐλάχιστο ἀπὸ τὸ βάρος. Ἦταν ὁ ἄνθρωπος ἀπελπισμένος. Ἀναστενάζε καὶ ἔκλαιγε.

Ἐπὶ τέλους πέρασε κ' ἕνας ἀσκητὴς μὲ τὸ ραβδί του. Αὐτὸς τοῦ εἶπε· Ἄνθρωπέ μου, ἂν θέ'ς νὰ λυτρωθῆς, βλέπεις αὐτὸ τὸ ἀνηφοράκι; Ἀνέβα στὴν κορυφή, καὶ τότε θὰ πέσει ἀπὸ τοὺς ὤμους σου τὸ φορτίο ποὺ ἔχεις. Ὁ ἄνθρωπος πίστεψε στὰ λόγια του. Μπουσουλώντας σιγὰ - σιγὰ ἀνέβηκε στὴν κορυφή. Κ' ἐκεῖ τί εἶδε; Εἶδε τὸν Κύριο ἑσταυρωμένο, ποὺ ἔλαμπε περισσότερο ἀπὸ τὸν ἥλιο. Καὶ ὁ **ἑσταυρωμένος** τοῦ λέει· «*Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς*» (Ματθ. 11,28). Καὶ πίστεψε ὁ ἄνθρωπος στὸ Χριστὸ καὶ εἶπε· Σὺ εἶσαι ὁ Σωτῆρας τοῦ κόσμου!

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἄγγελοι πέταξαν ἀπὸ τὰ οὐράνια, ἔκοψαν τὰ δεσμὰ καὶ ἐλευθέρωσαν τὸν ἄνθρωπο. Αὐτόματως ἔφυγε ἀπὸ τὴν πλάτη του τὸ φορτίο. Ἀκούστηκαν τότε μου-

σικὲς καὶ ἐμβατήρια οὐράνια. Γιατὶ εἶπε ὁ Χριστός· «*Χαρὰ ἔσται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι*» (Λουκ. 15,7).

Ἀδέρφια μου, δὲν εἶνε λόγια αὐτά, δὲν εἶνε ποιήσεις, δὲν εἶνε ζωγραφιά. Εἶνε **μιὰ πραγματικότητα**. Καθένας ἀπὸ μᾶς ἔχει πάνω στοὺς ὤμους του τὶς ἁμαρτίες του. Αὐτὲς εἶνε τὸ μεγαλύτερό μας δυστύχημα, ποὺ ἔχει συνέπειες καὶ πέρα ἀπὸ τὸν τάφο.

Ἀπὸ τὸ Γολγοθᾶ ὁ Χριστὸς μᾶς καλεῖ· **Ἐλᾶτε**, ἁμαρτωλοὶ ὁδοιπόροι τοῦ κόσμου· γυναῖκες καὶ ἄντρες, μικροὶ καὶ μεγάλοι, πλούσιοι καὶ φτωχοί, ἐλᾶτε γιὰ νὰ πάρω ἀπὸ τοὺς ὤμους σας τὸ φορτίο καὶ **νὰ σᾶς ξεκουράσω.**

Δόξα στὸ Χριστό! Αὐτός, σὰν τὸν μυθικὸ Ἄτλαντα, σηκώνει τὶς ἁμαρτίες τοῦ κόσμου.

Τὸ φάρμακο κατὰ τῆς ἁμαρτίας εἶνε ἕνα· ἡ ἀκράδαντη **πίστι στὸ Χριστό.** Ποιὰ πίστι; ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ὄχι ἕνας ἀπλὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ ὁ ἀληθινὸς Θεὸς καὶ Σωτῆρας τοῦ κόσμου.

Κοίταξε τὸ ἅγιο ποτήριο μὲ πίστι. Μιὰ σταγόνα ἀπ' τὸ **αἷμα τοῦ Χριστοῦ** καίει τὰ ἁμαρτήματα ὄλου τοῦ κόσμου καὶ μᾶς καθαρίζει ἀπὸ κάθε ἁμαρτία. Αὐτὸ εἶνε τὸ θεμέλιο τῆς πίστεώς μας, αὐτὸ ἡ ἐλπίδα μας.

Εἶπα στὴν ἀρχή, ὅτι ὅλη ἡ εὐαγγελικὴ περικοπὴ ἔχει ἕνα διδάγμα. Ἀσθενὴς καὶ παράλυτος, ποὺ εἶχε μολύβι τὸ κορμί του, ἀλλὰ καὶ πιὸ μολύβι τὴν ψυχὴ του, ἦταν ὁ παραλυτικὸς τοῦ εὐαγγελίου. Ἐμεῖς βλέπουμε τὸ κορμί του, ὁ Χριστὸς βλέπει τὴν ψυχὴ του. Γι' αὐτὸ δὲν τοῦ λέει πρῶτα τὸ «*Ἐγειρε καὶ περιπάτει*», ἀλλὰ τὸ «*Ἀφέωνταί σου αἱ ἁμαρτίαι σου*» (Ματθ. 9,5). Λοιπὸν, **μεγαλύτερη προσοχὴ νὰ ἔχουμε στὴν ψυχὴ ἀπ' ὅ,τι στὸ σῶμα.**

Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ν' ἀνοίξη τὰ μάτια μας καὶ νὰ φυλαχθοῦμε ἀπ' τὸ κεντρὶ τῆς ἁμαρτίας. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέει· «*Ἀποστύγοιεντες τὸ πονηρόν*» (Ρωμ. 12,9), μῖσος δηλαδὴ κατὰ τοῦ κακοῦ. Φεῦγε ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, λέει καὶ ἡ Παλαιὰ Διαθήκη, «*ὡς ἀπὸ προσώπου ὄφως*» (Σ. Σειρ. 21,2), σὰν ἀπὸ φίδι. Κι ὅταν πέφτουμε σὲ ἁμάρτημα, νὰ τὸ θεωροῦμε μεγάλο δυστύχημα τῆς ζωῆς σας. Ἀλλὰ **νὰ μὴν ἀπελπιστοῦμε.** Διότι φτάνει μιὰ σταγόνα ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ γιὰ νὰ μᾶς ξεπλύνῃ. Ὁ Χριστὸς, ποὺ δέχτηκε ὅλους τοὺς ἁμαρτωλοὺς, θὰ δεχτῆ κ' ἐμᾶς καὶ θὰ μᾶς πῆ· «*Θάρσει, τέκνον· ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου*» (Ματθ. 9,2).

Τῆς ἀφέσεως αὐτῆς εἶθε νὰ τύχουμε ὅλοι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**